

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 7Ssk/77/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1020200743
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Michal Novotný
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2025:1020200743.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom zo sudcov: Michal Novotný ako predseda senátu a JUDr. Jana Martinčeková a JUDr. Petra Vysaníková (sudkyňa spravodajkyňa) ako členky senátu vo veci žalobkyne: I. N. Q., T. X. T. XXXX, H. X, H., zastúpenej advokátskou kanceláriou: FELŠÖCI & Partners, s.r.o., IČO: 47 254 203, Bajkalská 31, Bratislava, proti žalovanej: Slovenská informačná služba, Vajnorská 39, Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia o zamietnutí rozkladu proti personálnemu rozkazu č. 2 zo 7. januára 2020, o kasačnej sťažnosti žalobkyne proti rozsudku Správneho súdu v Bratislave č. k. BA-5S/111/2020-71 z 20. marca 2024 takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Správneho súdu v Bratislave č. k. BA-5S/111/2020-71 z 20. marca 2024 sa mení tak, že sa zrušuje rozhodnutie žalovanej zo 17. marca 2020, č. SIS-PK-D-2-21/2020, v spojení s listom z 18. marca 2020, č. SIS-77/25-2-13/2020, a vec sa vracia žalovanej na ďalšie konanie.
- II. Žalobkyni sa priznáva voči žalovanej nárok na náhradu 100 % trov kasačného konania, ako aj konania pred správnym súdom.

odôvodnenie:

I.

Administratívne konanie a konanie pred správnym súdom

1. Z administratívnych spisov žalovanej vyplýva, že žalobkyňa bola u žalovanej v služobnom pomere. Riaditeľ žalovanej ju personálnym rozkazom č. 2 zo 7. januára 2020 podľa § 46 ods. 1 písm. a) a ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov dočasne pozbavil výkonu štátnej služby, pretože bola dôvodne podozrivá z porušenia služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom a jej ďalšie ponechanie vo výkone štátnej služby by ohrozovalo dôležitý záujem štátnej služby alebo priebeh objasňovania jej konania. Personálny rozkaz, ktorý v odôvodnení obsahoval odkaz na utajované skutočnosti, žalobkyni oznámili dvaja príslušníci žalovanej ústnym vyhlásením 9. januára 2019 počas jej dočasnej práceneschopnosti. Zároveň jej umožnili nahliadnuť do jeho písomného vyhotovenia.

2. Žalobkyňa podala proti personálnemu rozkazu rozklad, v ktorom namietala neexistenciu dôvodov preň, jeho nepodloženosť a nepreskúmateľnosť. Keď ho 23. januára 2020 osobne podávala v podateľni žalovanej, jej nadriadený jej oznámil, že jej zaniklo poverenie na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami stupňa utajenia Prísne tajné. Súčasne jej predložil oznámenie, že bola určená na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami do stupňa utajenia Dôverné, no žalobkyňa ho neprevzala. Riaditeľ žalovanej prípisom z 18. marca 2020, č. SIS-77/25-2-13/2020, oznámil žalobkyni, že na základe uvedeného rozkladu „bolo dňa 18.03.2020 vydané rozhodnutie riaditeľa Slovenskej informačnej služby číslo SIS-PK-3-2/2020, ktorým zamietá Váš rozklad a zároveň potvrdzuje napadnutý personálny rozkaz...“. Zároveň jej oznámil, že kvôli chýbajúcemu určeniu na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami jej nemožno doručiť toto rozhodnutie. Na žiadosť zástupcu žalobkyne však

žalovaná ďalším prípisom z 24. apríla 2020 vysvetlila, že rozhodnutie o rozklade jej nemohla doručiť, lebo obsahuje utajované skutočnosti, a zároveň podrobnejšie vysvetlila okolnosti, za akých bol žalobkyni vyhlásený personálny rozkaz.

3. Správnu žalobu, ktorú žalobkyňa podala proti rozhodnutiu „SIS-PK-3-2/2020 zo dňa 18.03.2020“, správny súd zamietol tu napadnutým rozsudkom č. k. BA-5S/111/2020-71. Na odôvodnenie uviedol, že žalovaná musela v tomto administratívnom konaní chrániť verejný záujem na utajovaných skutočnostiach. Obsah personálneho rozkazu bol žalobkyni prečítaný, následne jej bol daný aj k dispozícii a tá sa s ním oboznámila počas 50 minút vo svojom byte. Správny súd priznal, že rozhodnutie o rozklade, ktoré podľa administratívneho spisu identifikoval ako „č. PK-D-2-21/2020 zo dňa 17.03.2020“, jej nebolo doručené. Stalo sa tak však preto, že žalobkyňa už nemala oprávnenie na oboznamovanie s utajovanými skutočnosťami. Oznamovaním z 18. marca 2020 a vyjadrením z 24. apríla 2020 bola s dôvodmi nedoručenia obsiahlo oboznámená. Sama žalobkyňa neodôvodnila žalobu tým, že nemala vedomosť o dôvodoch dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby. Naopak, veľmi jasne špecifikovala svoje výhrady ku konkrétnym zisteniam žalovanej k podozreniam z možného porušenia žalobkyniných povinností na úseku utajovaných skutočností, z nesúladu v majetkových pomeroch a z porušenia § 48 ods. 6 zákona č. 73/1998 Z. z. Na základe toho správny súd uzavrel, že žalobkyňa poznala dôvody, kvôli ktorým ju žalovaná dočasne pozbavila výkonu štátnej služby. Nedostatočné dôvody v prípise z 18. marca 2020 sa podľa správneho súdu (vzhľadom na špecifickosť vzniknutej situácie) sa konvalidovali vyjadrením žalovanej z 24. apríla 2020. Žalobkyni tak nebola odňatá možnosť domáhať sa jej práva na nezávislom a nestrannom súde, takže nebolo zasiahnuté do jej subjektívnych práv a ani porušené jej právo na súdnu ochranu. Správny súd odkázal na judikatúru, podľa ktorej sa rozhodnutie nezrušuje, len aby sa formálne zopakoval proces. Podľa správneho súdu neboli dôvodné ani námietky žalobkyne týkajúce sa nepreskúmateľnosti a nepravdivosti rozhodnutí, pretože žalovaná použila správnu úvahu v medziach zákona č. 73/1998 Z. z. a v čase vydania rozhodnutí boli splnené podmienky na ich vydanie.

II.
Kasačná sťažnosť a vyjadrenie k nej

4. Včas podanou kasačnou sťažnosťou sa žalobkyňa domáha zmeny tohto rozsudku tak, že sa zruší preskúmané rozhodnutie, eventuálne jeho zrušenia a vrátenia veci správneho súdu. (II.1) Predovšetkým namietla, že rozsudok je vnútorne nekonzistentný, lebo správny súd na jednej strane tvrdí, že preskúmané rozhodnutie neobsahovalo utajované skutočnosti, no na druhej strane akceptoval, že práve kvôli nim jej nemohlo byť doručené. Aj keby však takéto skutočnosti obsahovalo, podľa žalobkyne ju to nemohlo zbaviť jej práv, aby bola riadne oboznámená s jeho dôvodmi. Nesúhlasila ani s názorom, že nedoručenie rozhodnutia je len formálnou vadou, kvôli ktorej ho netreba zrušiť. Správny súd sa totiž vôbec nezaoberal existenciou dôvodov, na ktorých spočíval personálny rozkaz, a nezaoberal sa ani predmetom žaloby. Preto nemôže obstáť jeho záver, že žalovaná by po zrušení aj tak rozhodla rovnako. Žalovaná totiž nepokračovala v žiadnom šetrení a nezistila, že by žalobkyňa porušila § 46 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. (II.2) Podľa žalobkyne mal správny súd preveriť dôvody dočasného pozbavenia a na ten účel mal vykonať dokazovanie a nariadiť pojednávanie [§ 120 písm. a), § 107 ods. 1 SSP]. Žalovaná sama nepredložila žiadne dôkazy, že tu boli dôvody dočasného pozbavenia; ak sa súd s jej rozhodnutím aj tak stotožnil, ide o výkon skrytej justície. (III.) Dočasné pozbavenie výkonu služby zasiahlo do práv žalobkyne, pretože jej za toto obdobie nebol vyplatený ani doplatený služobný plat. (IV.) Správny súd podľa žalobkyne v skutočnosti neaplikoval § 46 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z., pretože vôbec neskúmal, či skutkový stav potvrdzoval naplnenie podmienok dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby. Navyše svojvoľne povýšil verejný záujem na utajovaných skutočnostiach nad ústavné práva žalobkyne, ktoré zaručujú doručenie rozhodnutia a oboznámenie sa s jeho dôvodmi. (V.) Pri vyhlásení personálneho rozkazu žalobkyni neboli oznámené žiadne dôvody, bol jej len prečítaný jeho výrok. Rozhodnutie o rozklade jej nebolo doručené vôbec.

5. Žalovaná navrhla zamietnuť kasačnú sťažnosť. Podľa nej súd nekonštatoval porušenie zákona pri oznamovaní rozhodnutí, len neštandardnosť situácie, a v žiadnej časti rozsudku nepotvrdil, že by rozhodnutie neobsahovalo utajované skutočnosti. Správny súd uzavrel, že boli splnené podmienky, aby bola žalobkyňa dočasne pozbavená výkonu štátnej služby. Tento inštitút v zmysle § 46 zákona č. 73/1998 Z. z. má preventívny charakter; ak žalovaná následne meritórne nepotvrdila tieto dôvody, neznamená to, že dôvod pozbavenia neexistoval. Podkladom dočasného pozbavenia bola písomnosť s informáciou, ktorú je schopný získať len vnútorný útvar žalovanej špecifickými metódami; jej následným analyzovaním a spracovaním bolo preukázané kvalifikované porušenie služobnej povinnosti. Toto posúdenie je vecou správnej úvahy žalovanej, ktorú súd preskúmava len v rozsahu § 27 ods. 2 SSP. K otázke nedoručenia rozhodnutia žalovaná odkázala na svoje vyjadrenie pred správnym súdom. Zároveň poprela, že by žalobkyni nebol doplatený služobný plat, pretože sa tak stalo v júli 2020. V závere žalovaná zdôraznila,

že dočasné pozbavenie sa skončilo ešte 8. júla 2020, preto voči žalobkyni nemá žiadne účinky, a medzitým sa skončil aj žalobkynin služobný pomer.

III.

Posúdenie veci kasačným súdom

6. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok v napadnutom zrušujúcom výroku a výroku o trovách (§ 453 ods. 1 SSP) a predchádzajúce konanie pred správnym súdom bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) a v medziach uplatnených sťažnostných bodov (§ 453 ods. 2 SSP).

7. Žalovaná počas konania pred správnym súdom, ale aj vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti namietala, že obdobie, ktoré bola žalobkyňa dočasne pozbavená výkonu štátnej služby, medzitým dávno uplynulo (8. júla 2020) a žalobkyňa bola navyše dokonca prepustená zo služobného pomeru. Judikatúra (porov. napr. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 418/2018 alebo rozsudok tunajšieho súdu sp. zn. 10 Sžk 28/2021) však už pripustila, že uplynutie času, na ktorý bolo rozhodnutie obmedzené, nemusí znamenať aj dôvod na zastavenie konania podľa § 99 písm. g) SSP. Ak totiž pred stratou účinkov už došlo k realizácií práv vyplývajúcich z preskúmaného rozhodnutia, nemožno tomu, kto sa touto realizáciou cíti byť dotknutý na svojich subjektívnych právach, znemožniť, aby sa domáhal pred správnym súdom ich ochrany. Napokon, podľa § 135 ods. 1 SSP v znení účinnom do 30. júna 2023 bol pre rozhodovanie správneho súdu rozhodujúci stav v čase právoplatnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy, čo v zásade znamená, že na skutočnosti vzniknuté neskôr správny súd nemusí prihliadať (porov. v podobnom zmysle aj nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 248/2024). V prerokúvanej veci bola žalobkyňa ako príslušníčka žalovanej celkom zjavne dotknutá na svojich právach tým, že bola dočasne pozbavená výkonu štátnej služby, čo postačuje na to, aby bola založená tak právomoc správneho súdu (§ 2 ods. 1 SSP), ako aj aktívna legitímácia žalobkyne (§ 178 ods. 1 SSP). Ak aj bola neskôr navrátená do výkonu, neznamená to, že by obdobie dočasného pozbavenia spätne stratilo charakter takého dotyku.

8. V prerokúvanej veci sú predmetom prieskumu rozhodnutia žalovanej, ktorými rozhodla o dočasnom pozbavení výkonu štátnej služby podľa § 46 ods. 1 písm. a) zákona č. 73/1998 Z. z. Konanie o dočasnom pozbavení je konaním vo veciach služobného pomeru, ktoré je upravené v § 231 až 247 cit. zák. Podľa § 241 musí byť každé rozhodnutie v súlade s právnymi predpismi, musí vychádzať zo skutočného stavu veci a obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní. V písomnom vyhotovení sa uvedie aj, kto ho vydal, dátum vydania a označenie policajta. Rozhodnutie musí byť podpísané s uvedením hodnosti, mena, priezviska a funkcie toho, kto ho vydal, opatrené odtlačkom pečiatky so štátnym znakom a oznámené účastníkovi konania vyhlásením alebo doručením. Ak totožnosť príslušníka žalovanej alebo toho, kto rozhodnutie vydal, má zostať utajená, v rozhodnutí sa meno a priezvisko neuvádza a označení sa iným vhodným spôsobom. Ustanovenia § 241 ods. 2 až 4 cit. zák. potom obsahujú ďalšie náležitosti rozhodnutia. Oznamovanie rozhodnutí upravuje § 266 cit. zák., podľa ktorého sa rozhodnutia síce môžu oznamovať ústne vyhlásením (odsek 2), ale (okrem iného) rozhodnutie odvolacích orgánov sa oznamujú doručením ich odpisu (odsek 3).

9. Z cit. § 266 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. tak celkom zreteľne vyplýva, že rozhodnutie odvolacieho orgánu sa musí vždy oznámiť doručením odpisu. Už podľa všeobecného jazykového významu sa pod pojmom „odpis“ rozumie kópia, resp. druhopis určitej listiny. V spojení s ustanovením § 241 cit. zák. to teda znamená, že rozhodnutie sa musí najskôr vyhotoviť so všetkými náležitosťami uvedenými v tomto ustanovení. Následne sa musí z takto vyhotoveného rozhodnutia vyhotoviť odpis, teda buď jeho kópia (reprografickou technikou, resp. ďalší výťah) alebo doslovný prepis jeho textu od počiatku až do konca s úradným overením správnosti odpisu. Ustanovenie § 266 ods. 3 cit. zák. nerobí v tomto smere žiadne výnimky v závislosti od obsahu rozhodnutia. Inak povedané, z citovaného ani iného ustanovenia tohto zákona neplynie, že by v určitých prípadoch bolo možné nedoručiť odpis rozhodnutia odvolacieho orgánu alebo doručiť len jeho výpis, prípadne akýsi sumár či informáciu o ňom. Podľa kasačného súdu na požiadavke na doručenie tak nemôže nič meniť ani to, či rozhodnutie obsahuje alebo neobsahuje utajované skutočnosti. Oznámenie rozhodnutia jeho doručením je totiž nielen normované v § 266 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z., ale zároveň jednou zo základných požiadaviek na jeho zákonnosť, vyjadrenej už v § 241 ods. 1. Pri doručení odpisu rozhodnutia totiž nejde len o možnosť oboznámiť sa s jeho dôvodmi, ale o vytvorenie možnosti posúdiť, či rozhodnutie (formálne aj obsahovo) skutočne plne vyhovuje náležitostiam uvedeným v § 241 a čo je jeho obsahom. Ak zákon výslovne ukladá, aby rozhodnutie odvolacieho orgánu bolo doručené v odpise, zakladá tým zároveň právo policajta - účastníka konania na doručenie práve tohto odpisu, ktorý nemožno nahradiť doručením inej písomnosti.

10. V prerokúvanej veci sám správny súd konštatoval, že o rozklade žalobkyne proti personálnemu rozkazu č. 2 bolo rozhodnuté rozhodnutím, ktoré je súčasťou administratívneho spisu, ktorý je však kvôli stupňu utajenia vylúčený z nahliadania. Na tomto mieste treba poznamenať, že podľa obsahu

administratívneho spisu je toto rozhodnutie skutočne datované 17. marcom 2020, ako to uviedol správny súd, ale je označené č. SIS-PK-D-2-21/2020. Zároveň správny súd aj žalovaná uznali námietku žalobkyne, že toto rozhodnutie jej nebolo doručené v odpise. Správny súd však tento postup považoval za súladný so zákonom, pretože žalovaný tým chránil utajované skutočnosti uvedené v tomto rozhodnutí. Ako však už bolo zdôraznené, citované ustanovenie § 266 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. neustanovuje žiadne výnimky z požiadavky, aby sa rozhodnutie odvolacieho orgánu oznámilo výlučne doručením jeho odpisu. Pritom už z § 1 ods. 1 tohto zákona plynie, že upravuje aj služobný pomer príslušníkov Slovenskej informačnej služby, teda osobitnej zákonom zriadenej služby, ktorá plní úlohy vo veciach ochrany ústavného zriadenia, vnútorného poriadku, bezpečnosti štátu a ochrany zahraničnopolitických a hospodárskych záujmov štátu v rozsahu vymedzenom týmto zákonom (porov. § 1 zákona NR SR č. 46/1993 Z. z. o Slovenskej informačnej službe v znení neskorších predpisov), teda v oblastiach, v ktorých celkom pravidelne vznikajú utajované skutočnosti [porov. napr. § 1 písm. a), b) a i) nariadenia vlády SR č. 216/2004 Z. z., ktorým sa ustanovujú oblasti utajovaných skutočností].

11. Inak povedané, hoci zákonodarca zákonom č. 73/1998 Z. z. upravuje služobný pomer osôb, ktorých činnosť môže podliehať utajeniu a informácie o nej majú povahu utajovaných skutočností, neustanovuje výnimky z doručovania odpisov rozhodnutí vo veciach tohto služobného pomeru. Pritom také výnimky pre žalovanú ustanovuje tam, kde to považuje za potrebné (porov. napr. § 14 ods. 3, § 19 ods. 6, § 230, už cit. § 241 ods. 1 a § 267a). Osobitne z citovaného § 241 ods. 1 možno súdiť, že tam, kde by trvaním na náležitostiach výroku alebo podpisu rozhodnutia hrozilo odhalenie totožnosti príslušníka Slovenskej informačnej služby, zákon dovoľuje označiť ho iným spôsobom už v samotnom písomnom vyhotovení. Ani v tomto prípade však neustanovuje výnimky z doručenia odpisu takto vyhotoveného rozhodnutia žalobcovi. Takáto úprava je pritom pomerne štandardná - podobne napr. § 26 zákona č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností výslovne počíta s tým, že vo veciach oprávnenia na oboznamovanie s utajovanými skutočnosťami sa vydáva písomné rozhodnutie, ktoré sa doručuje osobe, ktorá sama ešte nemá také oprávnenie. Ak by uvedenie utajovaných skutočností v odôvodnení automaticky umožňovalo nedoručiť písomné vyhotovenie rozhodnutia, mohol by sa orgán verejnej správy celkom vyhnúť tomuto doručovaniu akýmkoľvek (aj účelovým) vložením takejto utajovanej skutočnosti. Kasačný súd sa tak nestotožňuje s názorom správneho súdu, že v prerokúvanej veci nedoručením preskúmaného rozhodnutia žalovaná oprávnene vyvážila verejný záujem na ochrane utajovaných skutočností a záujem na ochrane práv žalobkyne. Naopak, žalovaná svojím postupom porušila jasné ustanovenie § 266 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z., pretože žalobkyni nedoručila jeho odpis, hoci išlo o rozhodnutie odvolacieho orgánu (resp. orgánu v konaní o rozklade, na ktoré sa však použijú ustanovenia o odvolacom konaní, porov. § 244 poslednú vetu cit. zák.).

12. V prerokúvanej veci je však ešte podstatné, že žalovaná okrem preskúmaného rozhodnutia, ktoré je založené v administratívnom spise, vydala aj ďalšiu písomnosť z 18. marca 2020, ktorou upovedomila žalobkyňu, že o jej rozklade bolo rozhodnuté (s odkazom na dátum a číslo rozhodnutia, ktoré nezodpovedá administratívne spisu), ale písomné vyhotovenie rozhodnutia sa jej nebude doručovať. Z obsahu tejto písomnosti nie je (bez znalosti administratívneho spisu) úplne zrejmé, či tým žalovaná vyjadruje, že rozhodnutie ani nebude písomne vyhotovovať, alebo či tým vyjadruje, že takéto vyhotovenie síce existuje, ale žalobkyni sa nedoručí jeho odpis. Uvedený prípis z 18. marca 2020 tak žalobkyňa mohla oprávnenie vnímať ako jediné písomne vyhotovené rozhodnutie, ktorého odpis sa jej podľa § 266 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. oznamuje. Zároveň však okrem tohto prípisu žalovaná predsa len vyhotovila písomné rozhodnutie v zmysle § 241 cit. zák., ktorého odpis nielen nedoručila, ale celkom zreteľne ani nezamýšľala doručiť žalobkyni, pretože tá sa mala uspokojiť s písomnosťou z 18. marca 2020. Vytvorením týchto dvoch písomností (jedna určená pre spis a iná určená pre účastníka, hoci obe sú prejavom verejnomocenskej vôle riaditeľa žalovaného vo vzťahu k tomu istému rozkladu) žalovaná navodila v podstate podobný stav, ako keby bolo rozhodnutie vydané vo viacerých verziách, takže pre účastníkov by nebolo spoznatelné, ktoré z nich je skutočným a autentickým prejavom verejnomocenskej vôle konajúceho orgánu (porov. v tomto smere napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžk 32/2017). Vydaním takýchto dvoch písomností popri sebe žalovaná spôsobila nezrozumiteľnosť svojho rozhodnutia, pretože pre žalobkyňu ako účastníka konania nie je možné jasne identifikovať, ktorá z písomností je takýmto autentickým prejavom, čo je ešte umocnené zmätkom v datovaní a číslovaní. Záver správneho súdu, že tento nedostatok bol napravený následným stanoviskom žalovanej, odporuje ustálenej judikatúre, podľa ktorej takéto nahradenie neprichádza do úvahy (porov. obdobne napr. rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sžo 323/2015, judikát R 35/2017).

IV.

Záver

13. Zo všetkých uvedených dôvodov sa tak kasačný súd vo výsledku stotožňuje s názorom žalobkyne, že nedoručením odpisu preskúmaného rozhodnutia o jej rozklade žalovaná porušila ustanovenie § 266 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. Na rozdiel od žalobkyne však kasačný súd vidí v tomto nedostatku v spojení s označeným prípisom z 18. marca 2020 nezrozumiteľnosť tohto rozhodnutia. Nezrozumiteľnosť však spôsobuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia, čo je dôvodom jeho zrušenia podľa § 191 ods. 1 písm. d) SSP. Ak správny súd za týchto okolností správnu žalobu ako nedôvodnú zamietol, vychádza jeho rozsudok z nesprávneho právneho posúdenia veci, čo napĺňa kasačný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP. Preto kasačný súd podľa § 462 ods. 2 SSP napadnutý rozsudok rozsudkom (§ 457 ods. 1 SSP) zmenil tak, že zrušil rozhodnutie žalovanej (spolu s oznámením z 18. marca 2020) a vec jej podľa § 191 ods. 4 SSP vrátil na ďalšie konanie.

14. Orgány verejnej správy sú v ďalšom konaní viazané právnym názorom vysloveným v tomto rozsudku (§ 469 SSP). Žalovaná tak bude ďalej konať a nanovo rozhodne o rozklade žalobkyne a svoje rozhodnutie písomne vyhotoví tak, aby ho žalobkyňa mohla doručiť v odpise podľa cit. § 266 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. V tomto smere kasačný súd akceptuje, že ak podkladom takého rozhodnutia sú utajované skutočnosti (resp. informácie, ktoré ich obsahujú), je žalovaná podľa zákona č. 215/2004 Z. z. povinná chrániť ich, a takýto cieľ môže byť legitímnym cieľom obmedzenia niektorých procesných práv (porov. napr. nález ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 17/2022). Vyváženie týchto záujmov je však potrebné vykonať už pri písomnom vyhotovovaní takého rozhodnutia takým spôsobom, ako to opakovane akceptuje ustálená judikatúra tunajšieho súdu vo vzťahu k bezpečnostným previerkam podľa zákona č. 215/2004 Z. z. V odôvodnení tak možno uviesť odkaz na príslušný podklad (listinu v spise), v ktorej je obsiahnutá utajovaná skutočnosť, a úvahy sa vysvetlia len v takom rozsahu, v akom nie sú utajovanými skutočnosťami (porov. napr. z nedávneho obdobia rozsudok sp. zn. 12 Snr 1/2023 a tam citovanú prejudikatúru).

15. Pri zmene rozhodnutia musel kasačný súd podľa § 467 ods. 2 SSP rozhodnúť o trovách konania na správnom súde a kasačnom súde. Podľa § 467 ods. 1 a 2 v spojení s § 167 ods. 1 SSP tak žalobkyňa, ktorá v konaní dosiahla úspech, priznal nárok na úplnú náhradu trov kasačného konania, ako aj náhradu trov konania pred správnym súdom proti neúspešnej žalovanej.

16. Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3:0 (jednomyseľne).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.